

Hồi 15

Bồng Lai Tiên Cảnh

Biết con không ai bằng cha, Thần Long Vương Bành Thế Tuyên đứng cạnh quan sát nãy giờ, sao lại không hiểu được tâm trạng của ái nữ, mỉm cười nói:

- Tần thiếu hiệp đã đoạt được Hỏa Linh Chi, những hàm oan trước đó cũng đã tỏ phần nào, lão phu nghĩ không cần phải nóng vội như vậy. Thanh Nhi và Thiếu hiệp có thể nói là có duyên, xin Thiếu hiệp nán lại ở bốn đảo một thời gian, không biết thiếu hiệp bằng lòng không?

- Việc này...

Tần Lâm Phong thấy lão mấy lần nài ép, trong lòng nghĩ cũng không tiện từ chối, liền đáp:

- Nếu đã như vậy vẫn bối xin phụng lệnh!

Hoàng Y Thiếu Nữ lúc này mới nở nụ cười.

Sau khi cơm nước xong, Hoàng Y Thiếu Nữ cùng với Tần Lâm Phong đi dạo trong hoa viên, hai người đến bên một cái hồ sen. Tần Lâm Phong dựa vào hòn đá bên cạnh hồ sen, còn Hoàng Y Thiếu Nữ thì quỳ xuống mặt nước khiến mặt nước vốn phẳng lặng nay lại gợn nên những đợt sóng nhỏ sau những viên đá của nàng...

Tần Lâm Phong ở lại trên đảo thẩm thoát đã trải qua mười bốn ngày. Trong mười bốn ngày này chàng đã mấy lần muốn rời khỏi đảo, nhưng đều bị Hoàng Y Thiếu Nữ mấy lượt lưu lại, cho nên chàng chưa thể ra đi...

Sáng sớm ngày thứ mười lăm Hoàng Y Thiếu Nữ dắt Tần Lâm Phong đến chỗ những người mò ngọc trai thường tụ tập để ra biển. Nghề mò trai là công việc duy nhất trên đảo này, Tần Lâm Phong và Hoàng Y Thiếu Nữ đi đến bên một tảng đá có hình thù quái lạ ở trên bãi cát. Tần Lâm Phong bị hình dạng kỳ dị của tảng đá này thu hút nhìn không chớp mắt!

Tảng đá này vốn là do những người thợ đá đục thành hình dạng giống một nam một nữ, cực kỳ sinh động, tay nắm tay mặt hướng ra phía biển, có dáng giống đang chạy...

Tần Lãm Phong trong lúc bị mê hoặc đứng ngây người ra xem tảng đá. Bất ngờ bên tai vang lên thanh âm ngọt ngào của nàng:

- Phong ca, huynh cảm thấy hai bức tượng đá này có gì kỳ lạ không?
- Có, không biết tảng đá này có tên hay không?
- Tảng đá này tên là đá Tình Nhân!
- Ô không ngờ lại có cái tên đẹp như vậy!

Hoàng Y Thiếu Nữ thở dài một tiếng nói:

- Tên tuy đẹp nhưng mặt sau của đá Tình Nhân lại ẩn chứa một câu chuyện hết sức bi thương.
- Cô nương nếu có nhã hứng, có thể kể cho tại hạ nghe qua một lần chẳng.

Hoàng Y Thiếu Nữ liếc nhìn Tần Lãm Phong một cái lại tiếp:

- Coi thiếu hiệp kia! Người ta đã kêu thiếu hiệp bằng tên, thế mà thiếu hiệp vẫn cứ cô nương này, cô nương nọ, tên của người ta thiếu hiệp không phải không biết!

Tần Lãm Phong mỉm cười đáp:

- Cô nương đã có ý này, tại hạ cũng xin đổi cách xưng hô gọi là Thanh Nhi thì được rồi.
- Không được! Định ăn hiếp người ta hả!

Hoàng Y Thiếu Nữ nói xong, đưa tay đánh nhẹ Tần Lãm Phong một cái rồi tiếp:

- Cái tên Thanh Nhi là chỉ cha mẹ mới được kêu, thiếu hiệp sao lại dám kêu!

Tần Lãm Phong lập tức tạ lỗi nói:

- Tại hạ chỉ nghe lệnh tôn kêu là Thanh Nhi, do đó cứ tưởng Thanh Nhi là quý danh của cô nương đây, tuyệt không có ý chọc ghẹo gì, xin cô nương tha lỗi!

Hoàng Y Thiếu Nữ khẽ mỉm cười nói:

- Thôi bỏ đi! Việc này cũng không thể trách thiếu hiệp...
- Cô nương đây là...
- Tiếu... Thanh!

Hoàng Y Thiếu Nữ sau khi nói là tên của mình, hình như đã phạm vào điều cấm kỵ của người con gái, hổ thẹn quay mặt đi...

Lại chợt nhớ đến câu chuyện về đá Tình Nhân mà Tần Lãm Phong vừa hỏi, lúc này nàng mới quay đầu lại chậm chậm lên tiếng:

- Lúc trước nơi này có một đôi tình nhân, họ yêu nhau rất tha thiết, đã từng thề thốt không biết bao nhiêu lời bởi vì hai người đã lên lút yêu nhau. Cho đến khi họ đề cập đến việc hôn nhân, lúc đó gia đình đôi bên mới phát giác ra tay ngăn cản cuộc hôn nhân này!

- Vì sao lại có chuyện đó!

- Bởi vì đôi bên có mối thù truyền kiếp với nhau!

- Ô! Như vậy, về sau đôi tình nhân này...

- Đôi tình nhân này sau khi biết rõ sự thật, chán ngán không còn muốn sống nữa, lại còn bị gia đình cố tình ngăn cản. Họ nghĩ rằng đã không được gần nhau chi bằng chết, có thể sẽ vĩnh viễn sẽ được gần nhau, rồi thì trong một đêm mưa gió bão bùng đôi tình đôi tình nhân tay nắm tay nhau nhảy xuống, biển tự vận vì tình!

Tần Lãm Phong nghe đến đây, mặt lộ vẻ nuối tiếc, Thanh Nhi lại tiếp:

- Thi thể của đôi tình nhân này sau đó được những người dân đánh cá ở đây vớt lên trên bến. Gia đình đôi bên lúc này mới hối hận đau xót, từ đó giải bỏ mối thù xưa, đồng thời họ chiếu theo hình dáng lúc sinh tiền của đôi tình nhân mà tạo nên tảng đá này, lấy tên là đá Tình Nhân, cũng là để kỷ niệm mối tình chung thủy của đôi tình nhân này!

Thanh Nhi nói đến đây, đưa tay vuốt những lọn tóc bị gió biển thổi lòa xòa trước nàng lẩm bẩm:

- Hy vọng số mạng của chúng ta không giống như đôi tình nhân này!

Tần Lãm Phong thoáng nghe được tiếng nói của nàng, trong lòng hơi rung động.

Thanh Nhi lúc này đỏ bừng mặt khẽ hỏi:

- Phong ca, trong lòng muội có một câu muốn hỏi đã lâu không biết huynh có muốn nghe hay không?

- Cô nương... không phải... Tiểu Thanh, xin cứ nói!

Thanh Nhi đỏ bừng mặt, lấy hết dũng khí khẽ hỏi:

- Huynh có thể cho muội biết cô gái mà huynh yêu nhất là ai không?

Tần Lãm Phong không chút suy nghĩ đáp:

- Tại hạ và sư muội tình sau nghĩa rộng, tại hạ yêu nàng hơn bất cứ mọi vật trên trời, nhưng...

- Nhưng sao?

- Nhưng... ta tuyệt không mong muốn kết hôn với nàng.

- Vì sao?

- Tình yêu chân chính là vì người hy sinh, chứ không phải chiếm người làm sở hữu. Tấm thân xấu xí của tại hạ đây không mong muốn được nàng yêu.

- Phong ca, huynh nói sai rồi! Người ta chỉ yêu cái đẹp của nội tâm, hà tất vì bề ngoài xấu xí mà phải mặc cảm!

Tần Lãm Phong gật đầu đáp:

- Tiểu Thanh cô nương nên biết rằng nhìn bề ngoài để mà phán xét người, từ cổ chí kim...

- Cũng có người không có quan niệm đó.

- Ai?

- Muội!

Tần Lãm Phong nghe xong kinh ngạc sững người không thốt nên lời.

Thanh Nhi cúi mặt xuống tay mân mê vạt áo, cổ nén vẻ thẹn thùng run run nói:

- Phong ca, Thanh muội đã sớm yêu con người trung thực nhân hậu của huynh, tấm thân này trừ huynh ra, quyết không gả...

Tần Lãm Phong từ trước tới nay cũng phải thán khen vẻ đẹp tuyệt mỹ của nàng, nhưng lại nghĩ đến bản thân mình, không dám trèo cao, lúc này chàng lạnh lẽo đáp:

- Không! Cô nương nên bỏ ý định đó đi!

Hoàng Y Thiếu Nữ mắt lộ vẻ thất sắc hỏi:

- Phong ca, huynh không thể yêu muội như yêu Đường tử tử hay sao.

- Không được, tuyệt đối không được!

Thanh Nhi nghe xong câu nói của chàng mà cảm giác như tim đang bị muôn ngàn mũi kim châm chích!

Chỉ thấy khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng, có vẻ u ám, nàng đổi giọng run run nói:

- Tần công tử, người đã giẫm nát tim ta, ta không muốn nhìn thấy người nữa!

Hoàng Y Thiếu Nữ nói xong câu này ruột như đứt ra từng khúc quay phắt đầu lại nức nở phóng về nhà.

Tần Lâm Phong đợi cho bóng nàng mất biệt, lúc này trên khoé mắt của chàng mới đổ xuống hai hàng lệ nóng, chàng lẩm bẩm:

- Bành cô nương, xin thứ lỗi tại hạ vô tình.

Nói xong chàng đưa tay áo lên lau nước mắt muốn rời khỏi nơi hải đảo thương tâm này, quay về Trung thổ điều tra tung tích của hung thủ vu oan giá họa cho chàng.

Tần Lâm Phong nghĩ đến đây lập tức thi triển thân pháp, chẳng bao lâu đã phóng đến chỗ chiếc thuyền nhỏ bên bến, chàng lên thuyền giương buồm, nhắm hướng đất liền lướt đi.

Khi thuyền rời khỏi đảo đã khá xa, Tần Lâm Phong mới quay đầu lại, thấp thoáng nhìn thấy bóng Hoàng Y Thiếu Nữ đứng sững trên bãi cát, hình như nàng đã đến đó từ lâu, trong lòng chàng lúc này chứa đầy hối hận, chàng lẩm bẩm:

- Bành cô nương, tạm biệt! Mong Hoàng thiên phủ hộ cho nàng vĩnh viễn được hạnh phúc!

Nói xong hai hàng nước mắt lại rơi xuống, xóa nhòa hình bóng của Hoàng Y Thiếu Nữ trên bến.

Tần Lâm Phong lúc này nóng lòng trở về, vội vận dụng song chưởng vỗ xuống mặt nước như mái chèo, lướt đi vun vút.

Sau hoàng hôn thuyền chàng đã cập bến Trung Nguyên, chàng lập tức rời thuyền nhắm hướng núi Thanh Thành phóng đi, mục đích của chàng lúc này ngoài việc trị thương cho sư muội Đường Hiểu Văn, chàng còn định mạo hiểm một chuyến xuống nơi thâm cốc Thần Đăng Nhai để điều tra tung tích của hung thủ.

Chàng vào đến địa phận nước Lỗ, tiến vào một tửu lầu chọn một cái bàn ngồi xuống, định sau bữa ăn sẽ tiếp tục lên đường. Trong khi ăn uống chàng chợt nghe thấy tiếng của mấy thực khách ở bàn đối diện vốn là những nhân vật giang hồ. Qua câu chuyện của họ, Tần Lâm Phong hiểu ra được những diễn biến trong giang hồ trong những ngày gần đây.

Vốn là mấy ngày trước đây giang hồ đột nhiên xuất hiện một lão ma đầu hành tung kỳ bí, công lực cao thâm không lường được, ra tay độc ác. Người trên giang hồ thuận hãn thì sống nghịch hãn thì chết. Đã có không ít nhân vật võ lâm bị bỏ mạng dưới chưởng lực của hãn, cũng không biết hãn dùng thủ pháp quái dị gì, những người bị hại thất khiếu đều ứa

máu, Loa Sanh Bang là một tổ chức hắc đạo nhưng vì không chịu thuần phục lão, nên chỉ trong một đêm mà toàn thể đệ tử trong bang chỉ trừ Bang chủ Thác Thiên Thần Quân và Hàng Đường Chủ Bát Diện Trì Hưu là may mắn thoát được, kỳ dư những người còn lại trong bang đều bị sát hại!

Tần Lâm Phong nghe xong cái tin tức này, nhưng không dám tin. Rồi chàng lại nghĩ:

- Nơi đây cách tổng đàn của Loa Sanh Bang cũng không xa, không bằng đi một chuyến điều tra cho biết.

Rồi chạy vội thi triển khinh công nhắm phía đường Duyên Châu phóng đi.

Tần Lâm Phong sau khi đến được Tổng đàn Loa Sanh Bang, cảnh tượng bày ra trước mắt chàng thật náo nức, Loa Sanh Bang trước nay uy nghiêm bao nhiêu, nay lại thê lương bấy nhiêu. Thi thể của các đệ tử trong bang nằm rải rác la liệt, mùi tanh của máu bốc lên rợn người. Chàng vừa xem xét vừa thầm rửa hung thủ ra tay quá tàn độc.

Ngũ Tà Ôn Thần Phùng Phủ cùng Trại Vô Thường Tiền Tông Thọ thống lãnh một đám thuộc hạ đang vây Thác Thiên Thần Quân và Bát Diện Trì Hưu. Quang cảnh giao đấu nhìn sơ qua cũng đủ biết đã xảy ra khá lâu, Thác Thiên Thần Quân và bát Diện Trì Hưu tay bị mấy chục gã bao vây nhưng vẫn không nao núng...

- Dừng tay!

Tiếng hét như sấm của Tần Lâm Phong liền có tác dụng ngay tức khắc! Đôi bên lập tức ngừng giao đấu quay đầu lại nơi phát ra tiếng hét.

Thác Thiên Thần Quân và Bát Diện Trì Hưu nhìn thấy Tần Lâm Phong như gặp được người thân, vội phóng ra khỏi vòng đấu lướt đến bên chàng, hai người đồng thanh kêu lớn:

- Tần công tử...!

Vừa dứt lời nước mắt đã trào ra nơi khóe mắt của hai người, nghẹn ngào không thể nói tiếp được!

Tần Lâm Phong thấy hai người đau khổ biết họ đang bị kích động vội hỏi:

- Quý bang gặp phải thảm họa tại hạ đây cũng mới biết, mong bang chủ bình tĩnh. Xin hỏi hai vị vì sao mà bị đám người đó truy sát?

Thác Thiên Thần Quân đang định mở miệng, Ngũ Tà Ôn Thần đã bước lên trước tron mắt, cất giọng cười lạnh lẽo quát:

- Phùng mỗ lặn lội khắp nơi để tìm người, nay người lại tự dẫn xác đến, thật là Hoàng Thiên có mắt, đã giúp đỡ Ngũ Âm Giáo chúng ta!

Tần Lãm Phong khinh bỉ nói:

- Thật không ngờ một kẻ làm mưa làm gió thống lãnh lục lâm thảo khấu Nam Bắc mười ba tỉnh lại đi làm chó giữ nhà cho người ta, gia nhập cái gì là Ngũ Âm Giáo, tại hạ đối với quý giáo tuy chưa từng nghe qua, nhưng giáo phái này lại có những nhân vật hạ đẳng như người, nghĩ lại cũng không oai phong gì cho lắm!

- Câm miệng!

Ngũ Tà Ôn Thần tức giận quát lớn, rồi gã lại tiếp:

- Tại hạ quy phục Ngũ Âm Giáo cũng vì cảm đức của giáo chủ, cùng nhau mưu tính bá nghiệp thống nhất võ lâm. Ta khuyên các hạ cũng nên thức thời mà gia nhập Ngũ Âm Giáo. Loa Sanh Bang vì dám nghịch ý của giáo chủ ta đã bị san thành bình địa, người nếu không chịu phục tùng, cũng phải lấy đó làm gương!

Tần Lãm Phong không thèm để ý những câu nói của gã, quay đầu lại hỏi Thác Thiên Thần Quân:

- Lão ma đầu hủy diệt quý bang có phải là giáo chủ Ngũ Âm Giáo?

Thác Thiên Thần Quân không do dự đáp:

- Chính phải, lão ma đầu công lực tuyệt cao, ra tay hiểm độc. Bởi vì lão phu không chịu phục tùng hắn, nên hắn tức giận ra tay tàn sát đệ tử của bốn bang. Lão phu và Đinh Đường chủ đây thấy đại cuộc đã hỏng mới nhanh chân trốn thoát, tưởng rằng đã xong không ngờ lại bị thuộc hạ của lão truy sát đến tận đây...

Tần Lãm Phong nghe xong, xả một luồng điện ra đám người ở xung quanh. Lũ người này chạp phải luồng nhõn tuyến của chàng, cũng giật mình thối lui mấy bước...

Ngũ Tà Ôn Thần lúc này vội trấn tĩnh lại quát lớn:

- Việc này đã do chính bốn bang chủ đây thừa nhận, Phùng mỗ cũng không phải phí lời để giải thích. Kẻ thức thời là tuân kiệt, người cũng nên nhận lời đi thôi!

Tần Lãm Phong phá lên một tràng cười lạnh buốt màng tai, chàng nộ khí hét lớn:

- Niệm tình người không tham gia hủy diệt Loa Sanh Bang, tại hạ đây cũng chừa cho người một con đường sống. Nếu còn ngu muội cố chấp, dám ở trước mặt ta cuồng ngôn, nhất định không tha mạng!

Tạ Vô Thường Tiễn Tông Thọ đứng ở một bên không nhìn được vội bước lên trước quay mặt lại phía Phùng Phủ nói:

- Phùng huynh, đừng phí lời chúng ta xông lên đi.

Chữ "lên!" chưa thoát khỏi miệng, một chuông của gã đã đổ về phía Mạch Môn huyết của Tần Lâm Phong.

Tần Lâm Phong "khà! Khà" một tiếng, song chuông giờ lên nhắm về phía ngọn chuông của Tạ Vô Thường đẩy ra.

Tạ Vô Thường vừa giờ tay lên đã thấy một luồng chuông bén nhọn như dao xoáy vào ngọn chuông của mình, ngọn chuông chưa dứt đã thấy hồ khẩu rất buốt, thất kinh vội rút tay về, đã thấy tả hữu tê dại!

Ngũ Tà Ôn Thần Phùng Phủ thấy Tạ Vô Thường mới một chiêu mà đã thất thế, thấy người lay động, song chuông vội đẩy về phía Tần Lâm Phong.

Tần Lâm Phong mới xuất chiêu đã khiến Tạ Vô Thường phải thu chuông về, lại cao ngạo nói:

- Hai vị vẫn còn mê muội, đừng trách tại hạ ra tay độc ác!

Ngũ Tà Ôn Thần và Tạ Vô Thường lại như không nghe thấy lời nói của chàng, vừa tiếp tục xông lên đẩy ra bốn chuông.

Tần Lâm Phong thấy hai gã ngoan cố vẫn không đổi tính hung ác, chàng tức giận mặt lộ sát khí đằng đằng, song chuông giờ lên cuốn theo kinh phong kinh người nhắm ngay chuông của hai gã quét tới.

Hai gã đồng thanh hét lớn một tiếng:

- Hay lắm!

Rồi vận mười thành công lực đưa chuông lên đỡ...

- Bùng! Một tiếng chấn động mặt đất.

Thân hình của Tần Lâm Phong vẫn không chút lay động.

Trong khi đó Ngũ Tà Ôn Thần và Tạ Vô Thường có cảm giác như núi thái sơn đang đè nặng trước ngực mình, liền thối lui mấy bước, cảm thấy huyết ngưng động, hơi thở khó khăn.

Hai gã vội hóp khí điều tức, lòng thầm sợ chuông lực hùng hậu của chàng. Nhưng một gã là chuông môn của phái Trường Bạch, gã kia cầm đầu Lục lâm Thảo khẩu của mười ba tỉnh, sao lại dễ dàng chịu thua, liền quay về phía đám thuộc hạ cất tiếng hét lớn:

- Tất cả cùng lên!

Sau tiếng hét của gã đã thấy mấy chục bóng tay nắm chặt binh khí, cùng hét lớn một tiếng nhảy vào vòng đấu.

Tần Lâm Phong thấy hai gã muốn lấy số đông để áp chế mình, bất giác phần nộ, thi triển thân pháp như quỷ mị, quyền cước chuông chỉ bắn ra xung quanh. Chỉ thấy chàng như mảnh hổ trong quần hồ, đánh đến nỗi lũ thuộc hạ xương nát gân đứt gào khóc không ngừng, chỉ một loáng đã thấy trên mặt đất nằm la liệt mười mấy tên vừa chết vừa bị thương!

Ngũ Tà Ôn Thần tức khí rít lên một tràng quái dị, phóng về phía chàng, xuất ra toàn những chiêu thí mạng. Tạ Vô Thường cũng lượn một cây kiếm gãy ở dưới đất, xông về phía chàng.

Tần Lâm Phong nộ khí ngùn ngụt, công lực vận đến tám thành đẩy ra.

Ngũ Tà Ôn Thần và Tạ Vô Thường nào biết chàng xuất ra chiêu này chính là Tuyệt Mạch Đoạn Gân trong một trăm lẻ tám đường Chấn Thiên Chuông tuyệt học cái thế, vội giơ chuông lên đỡ, nhưng thấy chuông của chàng ảo diệu kinh người, muốn rút tay về nhưng không kịp rồi...

- Á, Á!

Song chuông của Ngũ Tà Ôn Thần đã bị cắt rời, đau đớn thấu xương, cất tiếng gào lớn, lui lại mấy bước ngồi phịch xuống đất.

Tạ Vô Thường may mắn trong tay nắm thanh kiếm gãy chỉ giơ tả chuông lên để đỡ. Y là kẻ giảo hoạt, cảm thấy chuông phong của chàng thay đổi khác thường, vội rút tay về cho nên chỉ bị thương nhẹ, nhưng cũng đau đớn cùng cực nghiến chặt răng, cắn môi đến chảy máu!

Tần Lâm Phong cao ngạo quát:

- Tại hạ đây cũng cho hai người một con đường sống, mượn mồm của hai người về bẩm lại với giáo chủ, nói là nợ máu của Loa Sanh Bang ta nhất định sẽ tìm hấn để đòi, mau đi!

Ngũ Tà Ôn Thần bò dậy, cầm đầu chạy...

- Chậm đã!

Tiếng hét xé màng tai gã khiến gã hồn bay phách tán ngồi phịch xuống đất, mặt lộ vẻ kinh hoàng đưa mắt nhìn. Tiếng hét vừa rồi chính là của Thần Châu Tam Tuyệt Xú Hóa Tử lúc này đã xuất hiện bên cạnh Tần Lâm Phong.

Lão Hóa Tử cất tiếng thóa mạ:

- Người về bẩm lại cho giáo chủ nhà người chỉ cần lão dám nói ra tổng đàn của Ngũ Âm Giáo ở nơi đâu, cho dù có là long đàm hổ huyệt, lão phu nhất định sẽ tìm tới. Còn không mau cút!

Ngũ Tà Ôn Thần bò dậy, trợn mắt căm hờn nhìn Tần Lâm Phong, rồi cùng với Tạ Vô Thường dắt đám thuộc hạ cắm đầu bỏ đi.

Tần Lâm Phong đến trước mặt Lão Hóa Tử khom lưng hành lễ hỏi:

- Những lời vừa rồi của lão tiền bối hình như đối với Ngũ Âm Giáo cũng có mối thù sâu đậm thì phải?

Lão Hóa Tử thở dài đáp:

- Xú Tiểu Tử, người hình như vẫn chưa biết? Diệu Thương Đại Cô ở núi Thanh Thành tối hôm qua đã bị người ta thăm sát. Sau khi chết thất khiếu chảy đầy máu, ta nghĩ việc này nhất định là lão quỷ Ngũ Âm Giáo đã xuống tay hạ độc thủ.

Tần Lâm Phong kinh ngạc thốt thần vội hỏi:

- Hả! Vậy sư muội bây giờ như thế nào?

- Cũng bị thất lạc trong đêm đó, bây giờ đang ở đâu ta vẫn còn chưa biết.

Tần Lâm Phong nghe đến đây, giống như bị xối một gáo nước lạnh, nộ khí kinh người quất.

- Văn bối xông pha hiểm nghèo may mắn đã lấy được Hỏa Linh Chi ở Đông Hải mong muốn trị dứt bệnh cho sư muội, không ngờ lại gặp phải sự việc ngoài dự tính như thế này!

Lão Hóa Tử lại thở ra một tiếng rồi tức khí nói:

- Việc Đường nha đầu bị mất tích nhất định có liên quan tới Ngũ Âm Giáo. Sự việc đã đến nước này nóng vội vô ích, đợi lão Hóa Tử ta điều tra được Tổng đàn của bọn chúng ở chỗ nào rồi quyết định. Ngừng một chút lão hỏi tiếp:

- Xú Tiểu Tử, bây giờ người có bận việc gì hay không?

Tần Lâm Phong suy nghĩ một chút rồi đáp:

- Văn bối trước mắt là muốn xuống đáy huyệt Thần Đăng Nhai để điều tra tung tích kẻ giá họa cho mình, sau đó sẽ tìm kiếm sư muội.

Lão Hóa Tử lắc đầu nói:

- Thần Đấng Nhai quanh năm mây phủ, sương mù khắp nơi vực sâu muôn trượng khó mà lường được, sau ngươi lại có thể tùy tiện xuống đó!

- Văn bối không còn cách nào khác đành phải xuống đó mà thôi.

Lão Hóa Tử một mực khuyên ngăn:

- Trừ phi ngươi mượn được Thủy Tinh Châu của Miêu Cương Huyền Hư pháp sư dùng để soi đường may ra mới có thể xuống được cốc. Nếu như không, sợ rằng hung nhiều lành ít.

Tần Lãm Phong cao ngạo nói:

- Miêu Cương Huyền Hư pháp sư lưu lạc giang hồ, hành tung phiêu hốt không biết đi đâu mà tìm. Có tìm được lão vị tất đã cho mượn, văn bối đây có việc gấp không thể chờ đợi được, đành phải mạo hiểm một chuyến!

- Được, ngươi đã ý đó ta đây cũng hết lời. Nếu có chút manh mối, hãy báo cho ta.

Lão Hóa Tử nói xong, thân như ánh chớp, chớp mắt đã khuất bóng.

Tần Lãm Phong quay đầu lại nói với Thác Thiên Thần Quân và Bát Diện Tỳ Hưu:

- Du bang chủ và Đinh Đường Chủ cố gắng dò la tin tức tổng đàn của Ngũ Âm Giáo, tìm cơ hội báo thù. Tại hạ tạm thời cáo biệt!

Tần Lãm Phong nói xong lay động thân pháp, như một luồng khói nhắm phía Thần Đấng Nhai phóng đi.

Thác Thiên Thần Quân và Bát Diện Tỳ Hưu cũng thi triển thân pháp phóng về hướng bắc.

Một ngày sau, Tần Lãm Phong đến được Thần Đấng Nhai, chàng đứng bên miệng cốc đưa mắt nhìn xuống...

Chỉ thấy sương mù dày đặc từ dưới thân cốc bốc lên, gió lạnh rít rợn người, không thấy đo lường được độ sâu của thâm cốc!

Tần Lãm Phong thấy khung cảnh này cũng đầu hoa mắt choáng, nhưng chàng vốn là một nam tử cao ngạo, đã nói là phải làm.

Chỉ thấy chàng đề khí, hai tay dang ra chân điểm nhẹ mặt đất, như một cánh diều phóng vút xuống cốc, đầu cúi xuống chân đưa lên tốc độ kinh hồn.

Khi đến lưng chừng cốc, chàng bất giác cảm thấy tốc độ rơi xuống của mình quá nhanh chỉ nghe thấy tiếng gió gào thét bên tai, mắt như hoa lên không thể nhìn rõ quang cảnh xung quanh.

Tần Lâm Phong lúc này thất kinh nhủ thầm:

- Tần Lâm Phong à!... nếu người không biết khống chế thân pháp của mình, mà đối tu thế sợ rằng lúc người xuống tới đáy cốc, thân sẽ tan thành muôn ngàn mảnh thịt vụn!

Tần Lâm Phong nghĩ xong, tinh thần phấn chấn, lúc này quang cảnh cốc từ từ hiện ra trước mắt chàng.

Lúc còn cách đáy cốc năm trượng, chàng há hóp một luồng chân khí vào đan điền, lộn người một cái, giữ thế thăng bằng, chân đáp nhẹ xuống mặt đất.

Chàng tuy rằng bình yên vô sự, nhưng cũng không khỏi một phen kinh hãi, đưa mắt nhìn khắp xung quanh...

Chỉ thấy xương trắng rải rác trên mặt đất xếp thành từng đống như núi, trừ ra không còn nhìn thấy cái gì khác.

Chàng lại đi tiếp tỉ mỉ quan sát xung quanh, nhưng vẫn không phát giác được tung tích của kẻ mới rớt xuống cốc, trong lòng bất giác thất vọng!

Nhưng chàng vẫn không nản lòng nghĩ thầm:

- Đã đến đây, nhất định cũng phải điều tra cho ra lẽ.

Rồi thì chàng tiếp tục tiến vào nơi thâm sâu nhất trong cốc.

Khoảng một tuần trà, Tần Lâm Phong đến được hang động, chàng đưa mắt nhìn miệng hang một lượt, rồi bất giác chui vào.

Vừa tiến vào động không lâu, quang cảnh trước mắt đã đập vào mắt chàng. Trên một cái đường đá, dựa vào vách động, có một lão tóc bạc trắng đang nằm, Tần Lâm Phong vội vã tiến lại phía lão để hành lễ, thấy lão vẫn không đứng dậy vội lật người lên để xem...

Chỉ thấy mặt lão vàng như nghệ, hơi thở không đều, trước ngực có vết tích của chưởng phong, ở vào trạng thái hôn mê.

Mặt của lão nhân lộ vẻ cực kỳ đau đớn. Tần Lâm Phong thấy trạng thái sắp sửa đi gặp tử thần của lão, tấm lòng đại hiệp lại trời dậy.

Tần Lâm Phong nghĩ, căn cứ vào vết chưởng nơi trước ngực lão nếu không kịp thời chữa trị, sợ rằng sẽ bỏ mạng. Cứu người như cứu lửa, chàng lập tức chạy ra ngoài cửa động để tìm nước suối. Xong việc lại trở vào trong động, thò tay vào trong ngực lấy ra một cây Hỏa Linh Chi, mở miệng lão, nhét cây Hỏa Linh Chi vào rồi đổ nước cho nó từ từ trôi xuống,

rồi dựng lão dậy để lão ngồi ở tư thế tĩnh tọa, song chưởng để vào các huyệt đạo sau lưng của lão, vận công truyền lực vào người lão.

Tần Lãm Phong sau khi đã uống một viên Hỏa Long Cổ Nguyên Hoàn của Hồi Xuân Thủ, lại còn ăn được gan của Đà Long, công lực đã tăng tiến bằng sáu mươi năm như vậy, nhưng vì thương thế của Ngân Phát Lão Nhân đã quá trầm trọng, cho nên Tần Lãm Phong phải vận dụng công lực của toàn thân để chữa trị. Qua hai canh giờ nữa, sắc mặt của Ngân Phát Lão Nhân đã hồng hào trở lại, mi mắt cũng hơi chớp động, trên đầu đã thấy khói trắng bốc ra.

Nhưng vì Tần Lãm Phong đã hao phí quá nhiều chân khí, chàng lúc này hai tay buông lỏng, mặt lấm tẩm mồ hôi, “phịch!” một tiếng chàng đã ngã lăn ra đất bất tỉnh. Ngân Phát Lão Nhân lúc này mở bừng mắt, xạ ra hai luồng nhõn tuyến như điện, nhìn khắp xung quanh một lượt.

Vốn là sau khi lão bị kẻ mà mình đã cứu đánh lên một chưởng, kinh mạch đảo lộn, tự nghĩ không thoát khỏi cái chết, bây giờ lại thấy mình phục hồi như xưa bất giác cảm thấy lạ lùng!

Nhưng khi nhõn tuyến của lão dựng phải thi thể của Tần Lãm Phong trên mặt đất, lúc này mới chợt hiểu ra, trong lòng có cảm giác mười phần kỳ dị...

Tám mươi năm trước lão đã ẩn thân ở nơi này, mấy tháng trước đây đột ngột nhiên gặp phải một vị thiếu niên bị lọt xuống cốc. Nhìn thấy vị thiếu niên này dung mạo anh tuấn, lại sợ tuyệt học của mình bị thất truyền mới tận lực cứu chữa, không ngờ...

Nay lại thấy một thiếu niên xấu xí, đang nằm trước mặt mình, cũng chính người này đã cướp lão từ tay tử thần trở lại, vị thiếu niên này vốn không quen biết với lão, lão lúc này mới hiểu được, người đẹp chưa chắc lòng đã thiện, người xấu chưa chắc lòng đã xấu!

Tần Lãm Phong lúc này từ từ tỉnh lại, liền ngồi dậy tọa thiền, vận công để bù đắp những chân khí hao tổn vừa qua...

Ước khoảng một tuần com, khí huyết đã luân chuyển toàn thân, công lực đã phục hồi.

- Xú tiểu tử, ngươi tại sao lại cứu lão phu?

- Ồ!

Tần Lãm Phong lẩm bẩm:

- Lão gì này thật cổ quái, lẽ nào mình đã cứu lầm người?

Ngân Phát Lão Nhân thấy chàng không trả lời cất giọng lạnh lùng hỏi tiếp:

- Nói! Người cứu lão phu có phải là muốn học tuyệt thế thần công của lão phu hay không?

Tần Lâm Phong trong lòng bất giác không vui, đứng bật dậy nói:

- Lão tiền bối, văn bối thành tâm cứu người, tuyệt không có chút tà niệm gì, càng không muốn học tuyệt thế thần công của tiền bối, tại hạ đây có việc phải làm, xin cáo biệt!

Nói xong đang định phóng ra ngoài cửa động.

- Đứng lại!

Tần Lâm Phong nghe tiếng hét lập tức định thần quay đầu lại hỏi:

- Lão tiền bối kêu tại hạ phải chăng có việc gì chỉ giáo?

Ngân Phát Lão Nhân tiếp lời:

- Tính khí của lão đây rất quái lạ, đối với kẻ nào không muốn học tuyệt thế thần công của lão, lão quyết định phải dạy cho bằng được.

- Văn bối đây không hứng thú học!

Chàng nói xong quay đầu lướt ra cửa động.

- Trở lại!

Tần Lâm Phong vừa cất bước, đã thấy một luồng kinh lực mạnh vô biên đang cuốn lấy chân mình không thể bước tiếp được nữa. Luồng kinh lực này hút chàng đến trước mặt lão già, chàng bất giác kinh ngạc thầm nghĩ:

- Lão già này không biết dùng công phu quái dị gì, ngay cả công lực của mình có thể nói là hơn bất cứ vị nào trong Thần Châu Tam Tuyệt, không ngờ nay ở trước mặt lão già này lại bị Hấp Tinh Lực của lão khống chế. Việc này thật khó tin được!

- Ngồi xuống, lão phu có lời muốn nói với người.

Tần Lâm Phong bản tính vốn cao ngạo chàng thầm nghĩ.

- "Để coi, lão làm được trò trống gì?"

Nghĩ xong liền ngồi xuống.

- o O o -